

Школа Української Спадщини ім.Юрія Липи у Торонто взяла участь у міжнародному флешмобі. Фото - Forum TV, Canada

МІЖНАРОДНИЙ ПРОЄКТ «ДЕ ТИ: WHERE ARE YOU?»

**ДО РІЧНИЦІ ЗНИЩЕННЯ ДРАМТЕАТРУ З
ЦИВІЛЬНИМИ У МАРІУПОЛІ 16 БЕРЕЗНЯ 2022 РОКУ**
У міжнародний День пам'яті дітей, вбитих російськими окупантами в Україні

16 березня 2022 року в Маріуполі російськими окупаційними військами було вчинено страшний злочин — вбивство сотень дітей та дорослих. У Маріупольському драмтеатрі ховалися понад тисяча людей — переважно сім'ї з дітьми, які шукали прихистку від безжальних російських об-

стрілів і бомб в укритті. Величезні написи «ДЕТИ» було написано попереду й позаду театру. Надписи зробили навмисне російською, щоб повідомити окупантам, що в укритті є діти.

➔ Міжнародний з стор. 5

АКЦІЯ ПРОТЕСТУ ПІД РОСІЙСЬКИМ КОНСУЛЬСТВОМ У ТОРОНТО 17 БЕРЕЗНЯ 2024 Р.

На "вибори" путіна прийшли голосувати сотні громадян рф, які живуть у Канаді (зокрема й у Торонто). Черга розтягнулася на півкілометра — від входу в консульство на 60 St Clair Ave, де розташовувалася "виборча дільниця", вздовж площі Free Ukraine Square і завершилася на Ferndale Ave.

Навпроти російського консульства з акцією протесту стояли представники української громади, тримаючи в руках українські прапори і написи "путін — вбивця!".

рашистських "виборців" і проукраїнських протестувальників розділяла поліція.

Ця акція протесту — це докір тим, хто і досі, на 11-й рік війни і 3-й рік повномасштабного вторгнення росії в Україну, підтримує і вкотре "обирає" кривавого диктатора путіна. Це нагадування канадцям про те, що росіяни в Україні вбивають українців.

Велика подяка українцям Торонто, які прийшли на протест і нагадали канадцям про те, що Україну треба й далі підтримувати, бо війна триває.

Разом — до перемоги! Поборемо!
Слава Україні! Героям слава!

«Вибори» без вибору

(«ГУ»). — Президент рф владімір путін переміг на президентських "виборах", набравши 87,29% голосів.

Такі дані показав екзит-пол Всеросійського центру вивчення громадської думки. Цього разу "вибори" тривали аж три дні.

За результатами онлайн-голосування в москві нинішній президент набрав 89,1% голосів.

"Високі показники" у путіна і на тимчасово окупованих територіях України на сході (до 95%), у Херсонській області (88,12%). У Севастополі путін набрав 90,9%, а в Криму — 93,27%.

У ЦВК повідомили, що участь у "виборах" стала рекордною в історії сучасної росії: на дільниці прийшли понад 87,1 млн. росіян, тобто 77,44% виборців.

Україна та понад 55 країн ООН 15 березня засудили вибори на окупованій українській території, заявивши, що вони недійсні.

ЛІГА УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛ ТОРОНТО

**\$30,000 — на дрони
для українських захисників**

Зліва: Галина Винник, Оксана Процюк-Чиж, Наталка Попович, Орест Стеців, Ігор Козак

Відбулись традиційні річні збори Ліги Українок Канади, відділу Торонто. Наші членкині радо відгукнулись на запрошення та прийшли почути звіт про виконану роботу за рік.

Керувала програмою зустрічі Ірина Мицак. Голова організації Наталка Попович нагадала про наші важливі події, серед них про: тижневий пікет російського консульства в Торонто у червні 2023 року, нашу підтримку учасниці Національної Паралімпійської команди України зі стрільби із лука Анни-Вікторії Шевченко, якій вдалося отримати бронзу та запрошення на Олімпіаду, різдвяний ярмарок із смачною випічкою, традиційні Вечорниці, концертну серію «Classical Fridays».

Ліга Українок Канади - відділ Торонто

Також Наталка Попович пригадала про відвідини XII Конгресу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, що відбувся у Перемишлі. Голова Всеукраїнської Ліги Українських Жінок Марія Петрова-Мацюк тоді вручила нашому відділу «Хрест громадських заслуг» Національної премії «Скарб нації»: «Це відзнака організаціям та особистостям, які своєю самовідданою працею наближають довгоочікувану Перемогу. Його отримують герої без зброї — вчителі, медики, рятувальники, волонтери, спортсмени, митці, державні й громадські діячі та журналісти, які всіма силами допомагають фронту».

➔ Ліга... стор. 15

ЛІНА КОСТЕНКО – 94 РОКИ!

І жах, і кров, і смерть, і відчай, і клекіт хижої орди

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.

Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.

Ліна Костенко

СКІЛЬКИ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ У РОСІЇ ТА ХТО НЕЮ КЕРУЄ

російська федерація володіє найбільшим у світі запасом ядерних боєголовок. Їх кількість становить близько 5,580 одиниць.

Про це повідомляє "РБК-Україна" з посиланням на "Reuters".

Серед 5,580 ядерних боєголовок: 1,200 виведені з експлуатації, але в основному неушкоджені;

4,380 зберігаються для використання стратегічними ракетами великої дальності і тактичними ядерними силами меншої дальності.

Зокрема росія розгорнула близько 1,710 стратегічних боєголовок, серед яких:

близько 870 на балістичних ракетах наземного базування;

близько 640 на балістичних ракетах підводних човнів;

можливо, 200 на базах важких бомбардувальників.

Під час холодної війни радянський союз володів піковою кількістю ядерних боєголовок — близько 40 тисяч, а Сполучені Штати Америки (США) — близько 30 тисяч.

У яких випадках росія може застосувати ядерну зброю

Відповідно до ядерної доктрини росії до 2020 року, країна-терорист може застосувати ядерну зброю:

у відповідь на напад на країну із застосування ядерної зброї, чи іншої зброї масового знищення;

у разі застосування звичайної зброї проти росії, "коли саме існування держави буде поставлено під загрозу".

"Хоча ядерні заяви і погрозлива риторика росії викликають велике занепокоєння, російський ядерний арсенал і операції мало змінилися з часу наших оцінок 2023 року, окрім поточної модернізації", — зазначила Федерація американських вчених (ФАС).

Водночас додається, що у майбутньому, кількість боєголовок, які призначені для російських стратегічних сил, може збільшитись через те, що ракети з однією боєголовкою замінюються ракетами, оснащеними кількома боєголовками.

Чи планує росія ядерні випробування

За словами диктатора владіміра путіна, росія розгляне можливість випробування ядерної зброї, якщо США проведуть аналогічні випробування.

Торік путін підписав закон про відкликання ратифікації росією Договору про всеосяжну заборону ядерних випробувань.

Після розпаду радянського союзу в 1991 році, лише кілька країн випробували ядерну зброю:

США — в 1992 році;

Китай та Франція — в 1996 році;

Індія та Пакистан — в 1998 році;

Північна Корея — в 2017 році.

Договір про всеосяжну заборону ядерних випробувань був підписаний росією в 1996 році і ратифікований у 2000 році. США підписали документ у 1996 році, але досі не ратифікували його.

Хто віддає наказ про застосування ядерної зброї

російський диктатор є остаточною особою, яка приймає рішення щодо застосування ядерної зброї. Так звана "ядерна валіза" завжди знаходиться при ньому. Також вважається, що такі "валізи" мають міністр оборони росії сергій шойгу й голова Генерального штабу валерій герасимов.

"По суті, валіза є засобом зв'язку, який пов'язує президента з вищим військовим керівництвом, а потім з ракетними військами через надсекретну електронну командно-контрольну мережу "Казбек", — пояснює видання.

Як облаштована "ядерна валіза"

Згідно з кадрами одного з російських телеканалів, "валіза" має безліч кнопок. У розділі під назвою "команда" є дві кнопки: "запуск" та "скасування". Валіза активується спеціальною флешкартою.

"Якби росія вважала, що їй загрожує стратегічна ядерна атака, президент через портфелі віддав би прямий наказ на запуск командуванню Генерального штабу і резервним командуванням, які володіють ядерними кодами. Такі накази швидко передаються різними системами зв'язку до підрозділів стратегічних ракетних військ, які потім відкривають вогонь по США і Європі", — додає "Reuters".

Ядерні погрози путіна

Президент Франції Еммануель Макрон не виключив, що НАТО може ввести війська для допомоги Україні. Головна проблема, за його словами, полягає в тому, що наразі відсутній консенсус щодо цього питання.

Низка країн НАТО виступили проти цієї ідеї, зокрема, Німеччина, Чехія, Болгарія, Польща, Іспанія та Італія. При цьому, є країни, які готові розглянути таку можливість, наприклад, Литва, Латвія та Естонія.

За словами путіна, росія технічно готова до ядерної війни, і якщо США відправлять війська в Україну, це буде розглядатися як значна ескалація війни.

Станом на травень 2023 року, за даними опитування "Левада-Центру", близько 30% жителів росії чекають від диктатора ядерного удару по Україні.

Сергій Пишкін,
«РБК-Україна»

РЕАКЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ США НА ЗАЯВУ ПАПИ

Війна в Україні може закінчитись лише після того, як росія припинить свої атаки та відмовиться від претензій на українські території.

Таким чином речник Державного департаменту США Метью Міллер прокоментував заяву Папи Римського про "білий прапор". Про це інформує "ТСН".

"Я бачив, що Ватикан згодом роз'яснив ці коментарі. Очевидно, що ми підтримуємо право України на самозахист. Ми неодноразово говорили, що нічого про Україну без України", — заявив Міллер.

Він наголосив, що Сполучені Штати підтримують українську Формулу миру і готові підтримати інші зусилля, які спрямовані на завершення війни, але для цього росія повинна припинити атаки та намагання захопити українські території.

ОЧІЛЬНИК НІМЕЦЬКОГО УРЯДУ ШОЛЬЦ НЕ ПОГОДИВСЯ ЗІ СЛОВАМИ ПАПИ

Голова німецького уряду Олаф Шольц не поділяє думку Папи Римського щодо того, що Україна повинна була би мати мужність «підняти білий прапор» та розпочати переговори з росією.

Про це сказав речник федерального уряду Німеччини Штеффен Гебештрайт.

«Як ви розумієте, канцлер не поділяє думку Папи в цьому питанні», — сказав речник.

Він також зауважив, що в Берліні взяли до уваги не лише заяву понтифіка, але й роз'яснення Ватикану щодо неї, спробу розтлумачити слова Папи.

«Правдою є те, що Україна захищається проти агресора та має для цього широку міжнародну підтримку», — сказав Гебештрайт.

Він нагадав, що російський президент вирішив не дотримуватися будь-яких правил і міжнародного права і веде протизаконну війну проти України.

РІСУ

КАТОЛИЦЬКІ ЄПІСКОПИ НІМЕЧЧИНИ ЗАКЛИКАЛИ ВАТИКАН ПОЯСНИТИ СЛОВА ПАПИ

Німецька єпископська конференція закликала Ватикан пояснити слова Папи Римського Франциска щодо "білого прапора" та перемовин між росією та Україною.

В заяві, опублікованій на сторінці "Deutsche Bischofskonferenz" у соціальній мережі "Facebook", повідомляється, що ці слова призвели до непорозумінь і запеклих протестів у суспільстві. Вони вважають, що використання лінгвістичного образу "білого прапора" було невдалим. Про це пише "UAp-press".

Після прояснення питання можна буде осмислити заяви Франциска та посперечатися про них, додають вони. "Чи є сенс закликати до переговорів саме Україну, а не росію? Чи можна взагалі визнати справжню готовність москви до переговорів на даному етапі? Які умови мають бути створені для того, щоб жажлива війна – агресивна війна росії проти сусідньої країни, що порушує міжнародне право, – могла завершитися шляхом переговорів?" – йдеться у заяві.

Єпископи підкреслюють, що Україна повинна сама вирішити, коли саме настав час для мирних переговорів, а вони можуть зрозуміти роздратування людей тим, що Папа не торкнувся згаданих моментів в інтерв'ю.

"Було б добре, якби Святий Престол по суті роз'яснив свою позицію з цих питань. Тим не менш, для нас залишається самоочевидним і неодноразово доведеним, що Папа – так само, як і Німецька Єпископська Конференція – виступає за справедливий і тривалий мир в Україні", – додали вони.

РІСУ

БОРРЕЛЬ РІЗКО ВІДПОВІВ НА «БІЛИЙ ПРАПОР» ПАПИ РИМСЬКОГО

Верховний представник ЄС з питань закордонних справ Жозеп Боррель заявив, що заговоривши про "білий прапор" для України, Папа Римський "увійшов у сад, куди його ніхто не кликав".

Про це повідомляє "РБК-Україна" з посиланням на його заяву в інтерв'ю "RTVE".

Дипломат ЄС коментуючи слова Папи зазначив, що побіжно торкнувся їх у своїй промові в Раді безпеки ООН на початку тижня.

"І в цій промові я сам не посоромився сказати, що Його Святість Папа увійшов у сад, в який його ніхто не кликав", — сказав Боррель.

Під час цієї заявив він ви-

користав іспанську ідіому, яка означає "накликати на себе біду".

Він додав, що не вважає правильним "запрошувати Україну до капітуляції".

"Навпаки, час продовжувати їй допомагати", — наголосив дипломат.

«Духовний фронт України»

«У ЛОНДОНІ ЗАЛУЖНОГО ПІДСТЕРІГАЮТЬ ДВІ НЕБЕЗПЕКИ...»

Чому колишній головнокомандувач ЗСУ змінює військовий однострій на дипломатичний смокінг? Двоякі враження в українців викликало повідомлення президента Володимира Зеленського про те, що він погодив кандидатуру колишнього Головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного на вакантну посаду Надзвичайного і Повноважного Посла України у Великій Британії. З одного боку, приємно, що достойна людина робить новий крок у своїй трудовій кар'єрі. З іншого, чи нема тут недооцінки? Здавалося б, військові спеці такого масштабу, як Залужний, мали би перебувати на іншій, важливішій ділянці державної роботи... Особливо здивувало, що голова держави заздалегідь розсекретив дипломатичну таємницю, заявивши, що вітчизняне МЗС скерувало у Лондон відповідний запит на агреман (це попередня згода уряду однієї держави на прийняття певної особи як голови дипломатичного представництва іншої держави). Чи оптимальне це призначення? Чи відповідає поточному моменту? З'ясувати це намагаємося у Юрія Щербака — колишнього посла України у США, Канаді, Ізраїлі, Мексиці, відомого письменника, публіциста, громадського діяча.

— **Як дипломата з великим стажем новина про те, що генерал Залужний стане послом, вас потішила?**

— Абсолютно — ні! Валерія Залужного забрали від справи, яку він повинен був робити, і робив добре — командування військами. Його нове призначення я особисто трактую як заслання майбутнього політичного суперника, як спробу вирвати Валерія Залужного з політичного життя своєї країни... Таке зазвичай роблять для того, щоб про таких людей забули, аби вони не були присутніми в інформаційному полі, щоб не складали конкуренції для чинних правителів. Це типовий прийом політичного остракізму.

— **Ваш колега Валерій Чалий назвав «іспанським соромом» те, як голова держави і МЗС порушили процедуру призначення посла, публічно повідомивши про це рішення ще до ухвалення рішення з боку країни перебування. У чому тут проблема?**

— Це не іспанський, а український сором! Україна уже і так достатньо згань-

билася на міжнародній арені, починаючи із неадекватних заяв нашого керівництва напередодні саміту НАТО у Вільнюсі, на трибуні ООН. Це свідчить про цілком непрофесійний підхід до міжнародних справ, підміну професіоналів людьми, які не мають жодного відношення до міжнародної політики, але які, попри це, починають керувати цим складним напрямом.

Звичайно, призначаючи нового українського посла у Великій Британії, порушили процедуру. Ніколи у дипломатичних відносинах країна не має права розголошувати ситуацію із призначенням посла до того, як він офіційно отримав агреман. Бо це завдає шкоди як конкретній людині у випадку, якщо їй відмовлять в агремані, так і обом державам. Не можна порушувати усталений ритуал призначення послів, який має відбуватися у таємниці. Бо буває так, що держава, яка приймає посла, може з певних причин затягнути час надання агреману на пів року. Такі випадки траплялися, зокрема, в Америці, в інших країнах. Тому треба спокійно чекати, а не кричати, не робити передчасних кроків.

Думаю, це зробили для того, щоб із боку Залужного не було зворотного ходу, щоб він не відмовився. Хоча знаю, прем'єр-міністр Великої Британії заявив, що це велика честь — мати у послах Валерія Залужного, і що у Лондоні з великою радістю приймуть таку людину. Це ще раз показує, наскільки Валерія Залужного цінують у світі, зокрема у Сполученому Королівстві.

— **Як відомо, британці — великі любителі процедур, норм, законів. Якби вони виявили принциповість, вказали б нам на порушення чинного порядку призначення посла і на цій підставі (безвідносно до прізвища) відмовили б Україні в її проханні...**

— Звичайно, британці цього не робитимуть з поваги до України, бо вони — мудрі люди. Але те, що весь світ зі здивуванням дивиться на це порушення — безперечно. Утім, у Залужного настільки високий авторитет, що Британія зі своїми консервативними традиціями, вірністю протоколу не зробить нам неприємностей. Хоча могла би.

Зрозуміло, якісь попередні словесні перемовини щодо

призначення нового посла були. Наше керівництво не пішло би на такий крок, якби не було згоди британців. Але все одно — неприпустимо допускати такі речі, які було зроблено.

— **Валерій Залужний у Великій Британії буде кориснішим, ніж у кабінеті Головнокомандувача ЗСУ?**

— Не знаю. Як на мене, Залужний мав би керувати бойовими діями... Даремно його вирвали із тієї посади, яку він обіймав... Але і на Туманному Альбіоні Залужний буде корисним для України! Його авторитет, знання, досвід будуть корисними там, оскільки Сполучене Королівство було, є і буде дуже важливим чинником допомоги Україні. Британія є найбільш непохитним, найбільш послідовним нашим союзником. Бо бачите, що відбувається з Польщею, маємо зараз з нею погіршення відносин, яке, на жаль, не може не відбитися на військово-політичній ситуації в Україні. З вини Дональда Трампа маємо також складну ситуацію у США з наданням нам військової допомоги. Лондон же надає її нам ритмічно. У цьому контексті Залужний буде важливою постаттю, шановним представником України у Британії. Лобіюватиме надання військової підтримки, зміцнюватиме відносини зі Сполученим Королівством в інших сферах.

— **Пам'ятаємо, що послами наша влада часто призначала скомпрометованих високопосадовців. Скандальну колишню очільницю Генпрокуратури Венедіктову відправили у Швейцарію, провального міністра оборони Тарана — у Словенію. Складеться враження, що дипломатами роблять невдах...**

— Щодо Валерія Залужного це порівняння не може бути застосовано. А озвучені вами приклади свідчать про ганебне ставлення до дипломатичної служби. Дехто вважає, що у неї можна скидати всякий непотріб, людей, які провалилися на державній службі, а також осіб, неприйнятних для певних політичних сил. Це неприпустимо! Адже дипломатична служба вимагає насамперед високопрофесійних людей, які прекрасно знають цю роботу, які виростили у надрах Міністерства закордонних справ. А з іншого боку, як і у будь-якій нормальній країні, у 30-50% випадків послами мають бути політичні призначенці,

важливі політичні постаті. В Америці часто призначають дипломатами осіб, які не були на дипломатичній службі, але які є надзвичайно придатними, позитивними для налагодження міжнародних відносин. На цих двох крилах — професіоналах і політичних призначенцях — тримається дипломатична служба. Але політичні призначенці не повинні бути в ролі засланців, «непотребу», який викидають за межі держави.

— **З якими труднощами колишній Головнокомандувач ЗСУ може зіткнутися на дипломатичній роботі в Лондоні?**

— Не маю жодних сумнівів, що Валерій Залужний буде активним і ефективним послом України у Великій Британії. Але у Лондоні його підстерігають дві небезпеки. Припускаю, чинна українська влада намагатиметься через внутрішній апарат, офіцерів безпеки чи військової місії у посольстві контролювати кожне слово, кожну дію Залужного... Так буває, що посли перебувають «під ковпаком» своїх же спецслужб.

Інша ж небезпека набагато серйозніша. Йдеться про провокації п'ятої московської колони у Лондоні, яка загрожуватиме особистій безпеці Валерія Залужного. На цей чинник треба зважати. На нашого генерала за кордоном полюватимуть наші недруги. А у структурі посольства нема особливих можливостей забезпечити ефективну безпеку нашого посла у країні перебування.

— **У зв'язку з цим згадую колишніх працівників російських спецслужб Литвиненка, Скрипаля, яких і в Лондоні дістала російська агентура — отруїла цих «зрадників». Український генерал Залужний теж був би для росіян важливою мішенню...**

— Отож треба дуже серйозно подумати над його безпекою. Посол має свою резиденцію, він не живе у посольстві. Я був у нашому посольстві в Британії. Будинок дуже гарний, старовинний, але невеликий, у ньому мало кімнат. І є резиденція посла. Треба забезпечити охорону членам його сім'ї, охорону під час поїздок, зустрічей...

Лондон — дуже складне місто у питанні безпеки. Там живуть багато російських олігархів, там перебуває величезна колонія інших громадян рф, серед яких є шпигуни, диверсанти. Недаремно

британську столицю іноді називають Лондонградом. Це свідчення того, наскільки російські резиденти там вжилися й почуваються комфортно.

— **У політиці є такий термін — «збитий льотчик». Навряд чи його можна застосувати до Залужного. І все ж — чи після свого гучного звільнення з посади Головкама ЗСУ він підніметься вище кар'єрною драбиною? Чи не стане дипломатичне відрядження вершиною його державної діяльності?**

— Усе залежить від Валерія Залужного. Він — розумна, тверда людина. Час, який йому відміряно на посаді посла, може використати для поширення своїх міжнародних зв'язків, для едукації, для того, щоб пізнати багато речей — бо Лондон береже традиції британської демократії, там зосереджені неймовірно важливі центри міжнародної думки. У британській столиці Залужний може дізнатися багато нового і важливого. При цьому не повинен виходити з інформаційного поля України, щоб його не забули. Думаю, його і не забудуть. Сподіваюся, Залужний повернеться, збагачений новими знаннями, новими поглядами на міжнародні й внутрішньоукраїнські події.

Людина сама робить свій вибір. Є люди, які можуть змиритися з невдачами на роботі й далі вести тихе, спокійне життя. А є люди з амбіційними планами, які бажають прислужитися своїй Вітчизні. Від самого Залужного багато залежить, яким чином повернеться його доля. Бажаю Україні мати в його особі достойного державного діяча, який нам буде потрібен після завершення цієї війни.

До Валерія Федоровича я ставлюся з великою повагою. Він прочитав мою трилогію «Час смертохристів». Видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» продавало цю книгу, а виручені 200 тис. грн. ми передали на потреби українського війська. Це був мій внесок у справу оборони України. Ми подарували Валерію Залужному мою книгу на його день народження, таким було його прохання. Бажаю йому всього того, що можна побажати мужній людині, Герою України. Хочу, щоб все добре було на його дипломатичній ниві.

**Іван Фаріон,
«Високий замок»**

КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

- Прем'єр-міністр Угорщини Віктор Орбан зустрівся з майбутнім кандидатом на президентських виборах США від республіканців Дональдом Трампом в американському штаті Флорида. Угорський чиновник висловився, що тільки повернення Трампа в Білий дім "може принести мир". "Нам потрібні лідери у світі, яких поважають та які можуть принести мир. Він – один з них! Поверніться і принесіть нам мир, пане президенте!", — сказав Орбан.
- Колишній прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон у лютому таємно літав до Венесуели для неофіційних переговорів з її автократичним лідером Ніколасом Мадуро. Борис Джонсон говорив з Мадуро про війну в Україні на тлі занепокоєння західних дипломатичних і розвідувальних кіл тим, що багата на нафту соціалістична республіка може постачати зброю або надавати іншу військову підтримку росії. Він також обговорював умови нормалізації відносин з Великою Британією, яка не визнає легітимність адміністрації Мадуро.
- Від початку 2024 року зафіксовано 346 випадків застосування російськими окупантами хімічної зброї.
- Військовослужбовці деяких країн НАТО вже знаходяться на території України. Таку заяву зробив міністр закордонних справ Польщі Радослав Сікорський під час дискусії на тему 25 років членства Польщі в Альянсі. При цьому він відмовився називати конкретні країни, які відправили свої військових до України, і скільки саме є таких держав. "На відміну від інших політиків, не буду перераховувати ці країни", – заявив міністр.
- Президент Румунії Клаус Йоганніс офіційно оголосив про намір балотуватися на посаду генерального секретаря НАТО.
- У Польщі затримали та депортували до України двох волинських журналістів з інформаційного агентства "Район.in.ua", які проводили розслідування щодо вантажних перевезень на російсько-польському кордоні. Редактора Юрія Конкевича та відеооператора Олександра Пілюка затримали 7 березня під час фіксації перетину кордону вантажними автомобілями між Калінінградською областю РФ та Польщею. "Жодного блокпосту польських фермерів там ми не зустріли, а побачили вагони російської залізниці. Польська поліція затримала нас і вилучила майно, не повідомила консула, не дала змоги зателефонувати в Україну" — розповів Конкевич.
- Санкції ЄС проти росії не повинні бути фіктивними. Половина Європи продовжує торгувати з росією та білоруссю. Про це сказав прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск.
- Колишній французький сенатор Філіпп де Голль, син генерала Шарля де Голля, помер у Парижі 13 березня. Філіппу де Голлю було 102 роки. Він народився в Парижі 1921 року і був старшим сином Шарля де Голля. Усе своє життя він присвятив військовій і політичній кар'єрі. Ветеран Другої світової війни.
- російські переселенці та мешканці СНД почали купувати підроблені українські паспорти та інші документи на чорному ринку. Ціни на документи варіюються від кількох тисяч карбованців до \$10 тис.
- Група американських дослідників створює найбільший вантажний літак у світі — "WindRunner". Згідно з показниками компанії-розробника "Radia", цей літак буде більшим за український Ан-225 "Мрія". За допомогою "WindRunner" збираються перевозити лопаті вітрових турбін, які нині не вміщаються в жодні транспортні засоби.
- Мер Парижа Анн Ідальго проти участі росіян та білорусів в Олімпіаді, яка пройде у столиці Франції у цьому році. "Я волію, щоб вони не приїжджали (на Олімпіаду — ред.). Ми не можемо поводитися так, начебто (вторгнення росії в Україну — ред.) не існує. Ми не можемо вести себе так, ніби путін не є диктатором, який сьогодні загрожує всій Європі", — наголосила Ідальго.
- США планують відкрити в Австралії перший закордонний завод з виробництва керованих далекобійних ракет GMLRS для реактивних систем залпового вогню HIMARS, які відправлятимуть в Україну.
- Вибори в росії почалися 15 березня, голосування триватиме три дні. Голова Євроради Шарль Мішель "привітав" голову кремля владіміра путіна з "перемогою" на виборах президента РФ у п'ятницю, 15 березня. "Хотів би привітати владіміра путіна за переконливу перемогу на виборах, які починаються сьогодні. Ніякої опозиції. Ніякої свободи. Ніякого вибору", — написав Мішель в соціальній мережі "X".
- З початку повномасштабного вторгнення в Україну російські окупанти втратили 350 тисяч своїх солдатів убитими та пораненими. Про це повідомив генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг.

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

МИ ПІДРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

forum TV

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
 вівторок - 11 PM*
 субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програм!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada
  @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА **SONG OF UKRAINE**

Новини, події, вітання та пісні на замовлення
З понеділка до п'ятниці 7:30 вечора на хвилі 1320AM
В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6
Телефон редакції: 416-572-8251
Email: sofu.radio@gmail.com
Facebook: [facebook.com/SOFUradio](https://www.facebook.com/SOFUradio)

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

МІЖНАРОДНИЙ ПРОЄКТ «ДЕ ТИ: WHERE ARE YOU?»

ДО РІЧНИЦІ ЗНИЩЕННЯ ДРАМТЕАТРУ З ЦИВІЛЬНИМИ У МАРІУПОЛІ 16 БЕРЕЗНЯ 2022 РОКУ
У МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ДІТЕЙ, ВБИТИХ РОСІЙСЬКИМИ ОКУПАНТАМИ В УКРАЇНІ

➔ Закінчення з стор. 1

Але це не зупинило путінських льотчиків. 16 березня 2022-го, близько 14:30 год., російський літак скинув 500-кілограмову бомбу на Маріупольський драмтеатр. Вони скинули ту кляту бомбу, яка вбила й покалічила сотні людей.

Цей злочин увійде назавжди в історію та в перелік воєнних злочинів росії проти України, за який імперія-окупант неминуче відповість перед міжнародним трибуналом та буде покарана.

16 березня стане міжнародним Днем пам'яті дітей, вбитих російськими окупантами в Україні. Це буде День скорботи за цілим поколінням. День оплакування дітей, які ніколи не стануть дорослими... Вони вже ніколи не виростуть, не виховують, не навчать... Не засіють і не пожнуть, не збудують і не винайдуть, не створять і не напишуть... Бо їх убито росією... Вбито ціле покоління майбутніх героїв та поетів... Вкотре в історії України.

Сьогодні схилимо голови у скорботі, вшановуючи пам'ять невинно загиблих.

Пам'ятаємо. Не пробачимо. Помстимо.

Про Міжнародний проєкт ДЕ ТИ? / DITY / DETY Project

Проект покликаний:

1. Нагадати про трагічні події 16 березня 2022 року в Маріуполі;
2. Привернути увагу світової громадськості до воєнних злочинів та геноциду, який чинить росія в Україні;
3. Спонукаати посилити підтримку України у її боротьбі проти російських окупантів. УВЕСЬ демократичний світ зобов'язаний допомогти Україні боротися за незалежність, територіальну цілісність, демократичні цінності і перемоги!
4. День 16 березня має увійти в історію і щорічно вшановуватися як міжнародний День пам'яті дітей, вбитих російськими окупантами в Україні.

Слово "ДЕТИ" з початком вторгнення росіян писали люди в Україні на будівлях, автівках, установах та укриттях, — спеціально російською мовою, щоб повідомити окупантам, що в укритті є діти. Слово "ДЕТИ" українською означає "ДІТИ" — "KIDS" англійською.

Якщо розділити слово ДЕТИ на дві частини і прочитати українською, воно перетворюється на запитання-відчай: "Де ти?"

У пісні, яка є лейтмотивом відеокліпу, обігрується ця зміна смислів: слово-застереження "ДЕТИ" перетворюється на запитання-крик-відчай "ДЕ ТИ?"

"Де ти, доню? Де ти, синку? Де ти, тату, мамо?" — цей тренос лунає над Маріуполем та Україною, де згоряні люди шукають своїх рідних

Драмтеатр у Маріуполі після того, як російський літак скинув на будівлю 500-кілограмову бомбу. Фото: Reuters

між руїнами...

Лео Волянський, американський лікар-хірург українського походження, автор поезії та музики, написав зворушливу пісню "ДЕ ТИ: Where are You?" Та виконав її.

Зйомки відео відбулися у Канаді, США та Україні.

Фінальний відеокліп, який створила продюсерська компанія Babylon'13 (Ukraine) включає оригінальні кадри з Маріуполя та інших міст України, а також фото і відео флешмобу українських шкіл у Канаді, США та світі на підтримку дітей Маріуполя.

Міжнародний проєкт ДЕ ТИ? / DITY / DETY Project — створений і втілюється як всесвітня інформаційна кампанія. Пісня, відео, інформаційна, освітня та гуманітарна складові створені для привернення уваги світової громадськості до воєнних злочинів

Ліга Українок Канади, відділ Торонто, підтримала проєкт «ДЕ ТИ: Where are you?» Фото: Ліга Українок Канади, відділ Торонто

та геноциду, який чинить росія в Україні. На сайті проєкту є лінки/покликання, за якими можна підтримати і отримати допомогу.

Вебсайт dety-charities.com зібрав статистику щодо українських дітей за два роки повномасштабної війни:

Українські діти:
ВБИТИ РОСІЄЮ: 528
ПОРАНЕНІ: 1,226
ДЕПОРТОВАНІ ДО РОСІЇ: 19,546
ПОВЕРНУЛИСЯ З РОСІЇ: 388
ПОСТРАЖДАЛІ ВІД СЕКСУАЛЬНОГО НАСИЛЬСТВА: 13

БІЖЕНЦІ: 1,800,000
ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ: 2,500,000
ЗНИКЛІ: 2,140
ЗНАЙДЕНІ: 23,599
БЕЗ БАТЬКІВСЬКОЇ ОПІКИ: 13,388
СИРОТИ: 1,759
БАТЬКИ ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНІ: 12
ПОШКОДЖЕНІ ШКОЛИ: 3,500
ПОВНІСТЮ ЗРУЙНОВАНІ ШКОЛИ: 400

(Джерела (лютий 2024 р.): *ChildrenOfWar.gov.ua*, *BBC*, *UNICEF*, *Radio Свобода*, *Мін. Освіти України*).

Українці та друзі України закликають згадати невинно вбитих українських дітей та поширити правду про російські злочини по всьому світу.

Дякуємо усім, хто працював і продовжує працю над проєктом.

Проект створено у партнерській співпраці та за підтримки громадських діячів, організацій, фондів та установ у США, Канаді, Україні та світі (список на сайті (доповнюється):

- Фундація «Дніпро» (Ошава) / DNIPRO Oshawa Fund at the BCU Foundation (Canada)
- Родина Куликів / Kulyk Family, Toronto (Canada)
- Дослідчий інститут Україніка / Ucrainica Research Institute (Canada)
- Світовий Конгрес Українців / Ukrainian World Congress
- Ліга Українок Канади (Крайова Управа та відділи) / League of Ukrainian Canadian Women (Canada)

- Львівська державна академічна чоловіча хорова капела «Дударик» (Львів, Україна)
- HOMIN Media Group (Canada): Телебачення Forum TV Canada (Canada)
- Видання "Гомін України" / Homin Ukrainy-Ukrainian Echo / Ukrainian weekly (Canada)
- Радіо "Пісня України" / Song of Ukraine Radio Program - CJMR 1320 (Canada);
- Продюсерська компанія Babylon'13 (Ukraine)
- The Kyiv Independent / The War Crimes Investigations Unit at the Kyiv Independent (Ukraine)
- Школа Св. Йосафата (Торонто) / St. Josaphat Catholic School, Toronto (TCDSB)
- Українські Церкви (Маріуполь — місто Марії)
- Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада (СКВОР) при СКУ
- Конгрес Українців Канади / Ukrainian Canadian Congress
- Національна спілка журналістів України (НСЖУ)
- Парафія Св. Юрія (Едмонтон)
- Курси українознавства ім. Івана Франка (Едмонтон)
- Пластовий курінь «Хмельниченки»
- Українські громадські, приватні та суботні школи та товариства молоді у діаспорі
- Уряд України та дипломатичні представництва України за кордоном.

ПРО ПІСНЮ:

Слова, музика, гітара: Лев Волянський, старший.

Виконавці: Лев Волянський-старший, Оля Фриз, Лев Волянський-молодший, Іван Волянський, за участю Львівської державної академічної чоловічої хорової капели «Дударик» м. Львів, Україна.

Звукорежисер: Слав Галатин.

ДОПОМОГТИ УКРАЇНСЬКИМ ДІТАМ:

Вебсайт dety-charities.com

надає інформацію про перевірені благодійні організації, в Україні, США та Канаді, на які можна скласти пожертви, щоби підтримати постраждалих від війни дітей.

Просимо підтримувати своїми датами ці фонди, щоб люди могли:

- повернутись — за допомогою Save Ukraine;
- зцілитися — за допомогою «Голоси дітей»;
- отримати медичну консультацію — через РП в США;
- Підтримка дітей — через Help Us Help в Канаді.

З питань ЗМІ, коментарів, приєднання та підтримки проєкту звертайтеся на адресу: info@dety-charities.com

Оксана Сидорчук-Соколик

ДРУГІ РОКОВИНИ ТРАГЕДІЇ В МАРІУПОЛЬСЬКОМУ ТЕАТРІ: СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ

16 березня 2022 року російські літаки розбомбили Донецький академічний обласний драматичний театр, що розташовувався в місті Маріуполь. Було знищено центральну частину будівлі, яка стала спільною могилою для щонайменше 600 людей.

Ми знайшли свідків події і розповімо вам, що ж трапилося у Маріуполі два роки тому.

Тривав третій тиждень облоги міста. Люди ховалися у підвалах, житлові райони постійно обстрілювалися російськими військами, в місті зникли вода, світло, газ. Гуманітарного коридору не було, хто мав автомобілі — намагалися виїхати в глиб України, однак не всім це вдалося. У людей закінчились запаси їжі, вбитих ховали просто на подвір'ях біля будинків. У розпачі, розшукуючи надійне місце для порятунку, люди почали сходитися до центральної будівлі міста — театру. Будинок було зведено 64 роки тому у стилі монументального класицизму. У нього міцний фасад, товсті стіни. Маріупольці любили приходити сюди як на вистави для дітей, так і на вечірні сеанси. Труп показувала і світову класику ("Декамерон" Бокаччо), так і сучасні вистави: рок-оперу "Біла ворона", "Маруся" ("Маруся Чурай" Ліни Костенко), "Дикун" (Алехандро Касон), "Вісім люблячих жінок" (Робер Тома).

Спершу маріупольці зібралися у театральному бомбосховищі. Воно було розраховане на 60 людей, однак щодня туди сходилося ще більше людей. Маріупольці, врешті, зайняли підвальні кімнати, сцену та всі 4 поверхи.

Віра Лебединська працювала в театрі актрисою та завідувала музичною частиною. Вона приїхала в Маріуполь у 2016 році з окупованого росіянами Донецька. Зізнається, що не готувалася до війни, тому і залишилася в місті, однак від 24 лютого не змогла виїхати з Маріуполя. Пригадує, що пішла жити в театр 3 березня. Перед тим від артилерійських обстрілів у її будинку вибило вікна. Віра разом із котом прийшла у свою робочу кімнату в театрі. Це підвальне приміщення без вікон із важкими дверима. Тут вона прожила зі своєю колегою Оксаною, її чоловіком та сином.

Дмитро Муранцев навчався в Маріупольському коледжі мистецтв. Він приїхав сюди 5 років тому з окупованого Харцизька. У перший день наступу російських військ не зміг зняти з картки гроші, банкомати не працювали, тому за останні гроші придбав пельмені, ними і харчувався до 5 березня. Коли продукти скінчилися, пішов із своєю дівчиною жити в театр.

Люди організували біля театру польову кухню. Представники тероборони приносили їжу, яку вдалося знайти, чи зібрати з магазинних складів. Через знеструмлення не було можливості дізнатися новини чи навіть подзвонити рідним, щоб заспокоїти їх. Віра з подругою відповідали за прибирання приміщення, чистили туалети, стежили за порядком. "Ми з театральних номерків зробили собі бейджі, щоб було помітно, що ми

Віра Лебединська — актриса Донецького академічного обласного драматичного театру

працівники театру, і до нас часто зверталися з різних питань".

У театрі був список людей, які залишалися там жити, загальна кількість була щонайменше 1,200 осіб. Хтось виїжджав, інші одразу заселялися на звільнені місця. Люди спали на сцені, під стінами, на сходах, навіть прибрали стільці у глядацькій залі. Всі чекали, що росіяни дозволять гуманітарний коридор. Евакуація мала б відбуватися саме від театру.

Прибіг чоловік Оксани і повідомив, що театру вже немає. Вони поспішно вибігли в чому були, схопивши лише документи: Оксана в халаті, Віра в тоненькій курточці, в якій прибирала. У коридорах лунали стогони людей, на сходах лежали тіла. "Всі, хто був у залі, в коридорах — всі загинули", — розповіла Віра. "З бомбосховища ще вийшли люди, обсіпані штуркою, через яку виднілась кров. Ми побігли, куди очі бачили. На вулиці холодно, -10 градусів, а у нас

Дмитро Муранцев — актор Донецького академічного обласного драматичного театру

Найбільше в театрі переховувалися жінки із дітьми. Задля попередження будь-яких нападів на приміщення, люди з обох сторін театру навіть написали великими літерами слово ДІТИ. Сподівалися, що і пілотам ворожих літаків будуть видні ці написи і вони минатимуть будівлю.

16 березня зранку Віра разом із Оксаною традиційно прибирала сміття, вирішили перепочити в своїй кімнаті. За мить до вибуху Вірин кіт вигнув спину та страшно зашипів, а Віра почула звук падаючої бомби. Жінки кинулися в свою кімнатку без вікон. Вони опинилися наче у вакуумі, на них сипалася штукатурка.

немає нічого теплого. Росіяни ще й почали артилерійський обстріл міста одразу після вибуху. Це був наче апокаліпсис. Місто вимерло, будинки горіли, все було зруйноване".

Дмитро в момент вибуху перебував у підвалі. Каже — якраз їв рибу. "Коли впали бомби затрясло будівлю, бачив, як стіни рухаються, — пригадує Дмитро. — На нас сипались шматки стелі. Нам з дівчиною вдалося вибратися з-під завалів. Я боявся озирнутися на театр, побачив величезну гору руїн, звідки лунали голоси людей, крики про допомогу. Довкола бігали люди, які в стресі не розуміли, що робити. Ми пішли до траси. Я

був лише у піжамі Людини Павука. Нас погодився підвезти водій мікроавтобуса. Висадив нас поблизу селища Мелекіне, яке виявилось окупованим".

Тим часом Віра разом із своїми друзями знайшли притулок у незнайомій жінки, яка їх нагодувала та залишила на ніч. "Всю ніч ми чули, як літаки пролітають над нами і були чутні вибухи. Ми просто молилися, бо не уявляли, як можна врятуватися", — пригадує Віра. На ранок добра жінка розповіла, що з її вулиці виїждять родини, а для Віри знайшли стареньку машину. Так їм вдалося вирушити невеликою колоною з Маріуполя. "У дорозі ми зрозуміли, що довкола вже російське військо. Нас постійно зупиняли і розпитували, хто ми і куди їдемо". На в'їзді до Бердянська їх уже зупиняли чеченці, які не пропускали евакуаційні автобуси до Маріуполя. 4 дні зайняла їхня подорож із Маріуполя до Запоріжжя. У мирний час цю відстань можна було спокійно подолати за приблизно 5 годин. При перетині українського блокпоста Віра зізнається, що цілувала землю і раділа порятунком.

У травні-червні 2022 року режисерка Маріупольського драматичного театру Людмила Колосович почала збирати трупу в місті Ужгород. Маріупольцям дали можливість працювати на сцені Закарпатського драматичного театру імені братів Шерешів. З Маріуполя вдалося приїхати лише сімом акторам. Серед них були Віра та Дмитро. Відомо, що частина колишньої трупи виїхала за кордон, а ті, хто залишився в Маріуполі, наразі співпрацюють із російським керівництвом.

Саме приміщення зруйнованого театру російські будівельники загордили банерами із зображенням діячів російської культури. У рамках відбудови залили бетоном підвал приміщення. За свідченнями маріупольців, там так і залишилися тіла загиблих. росіяни заявили, що на цьому місці буде новий театр.

"На тому місці має бути меморіал пам'яті, а не театр", — говорить теперішній директор Маріупольського театру, що знаходиться в Ужгороді, Геннадій Дибовський. Він розповів, що наразі театр має дві великі вистави в репертуарі: "Декамерон" та "HaroshiRu", їх намагаються зробити компактними та мобільними, щоб мати можливість гастролювати. Одна з перших постановок театру — камерна вистава "Маріупольська драма" — це жанр розповіді історій. П'ятеро акторів діляться своїми спогадами про пережите. "На репетиціях я постійно плакала", — зізнається Віра Лебединська. "Навіть дві перші вистави не обійшлися без сліз. Глядачі плакали разом із нами. Це як певна терапія — проговорити наболіле і нести людям правду про жахиття війни, негуманне ставлення ворога та бажання все знищити. Наші глядачі стають свідками тих подій, вони нам дякують і співчують, через що нам довелося прожити".

Лідія Карпенко

Фото надані героями статті

АБН ВІДНОВЛЮЄ МІЖНАРОДНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

З часу свого створення Антибольшевицький Блок Народів проводив активну роботу на міжнародному рівні, адже діяв, фактично, як об'єднане міністерство закордонних справ поневолених народів, передусім – України. Було налагоджено дієву мережу антиімперського та антикомуністичного спрямування у всьому світі.

Із розпадом червоної «тюрми народів» міжнародна активність АБН почала поступово згортатись. Новий імпульс для відновлення діяльності було отримано після повномасштабного вторгнення. АБН відродився у форматі Антиімперського Блоку Народів, зберігши тяглість, традиції і основні напрямки боротьби.

Одним із перших важливих кроків щодо відновлення системної міжнародної праці став візит делегації Антиімперського Блоку Народів до братньої Литовської Республіки.

Візит розпочався 9 березня, у 210-ту річницю від Дня Народження Тараса Шевченка, доля якого тісно переплетена із Вільнюсом. Саме у столиці Литви, спільно із представниками української громади Вільнюса та керівництвом Сейму Литви, делегація АБН поклала вінок вдячності до пам'ятника Великому Кобзареві.

Згодом, в Українському Домі, який розташований у Вільнюсі саме на вулиці Шевченка, відбулася презентація збірника «Ліквідація російської імперії», виданого НАЦ «Українські Студії Стратегічних Досліджень» у рамках ХІ Бандерівських Читань. В часі презентації, також, було представлено роботу АБН та Фонду оборони України ОУН для місцевих ЗМІ.

Одним із ключових моментів, в рамках візиту, стала зустріч із віцепікером Сейму Литовської Республіки Паулюсом Саударгасом. Голова Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Олег Медуниця подякував литовському народу за всебічну підтримку України у боротьбі

проти московських окупантів. «Від початку повномасштабного вторгнення Литва надала допомогу Україні у розмірі понад 1 млрд євро. Ви прихистили десятки тисяч українських біженців, відкрили українські школи, поділилися зброєю і амуніцією, стали надійним захисником інтересів України у цивілізованому світі, – наголосив Олег Медуниця, – а зараз настає час стати добрим адвокатом тих поневолених народів, які залишаються під імперською окупацією».

Виконавчий директор Антиімперського Блоку Народів Олег Вітвіць-

кий представив основні напрямки роботи АБН, зауваживши, що у 2024 році планується низка міжнародних заходів, присвячених темам деколонізації Росії та підтримки національно-визвольної боротьби поневолених народів, зокрема і у країнах Балтії.

Віцепікер Сейму Литовської Республіки Паулюс Саударгас, у свою чергу, подякував українському народу, висловивши захоплення його мужністю і стійкістю. Він запевнив, що литовський уряд, як і усі громадяни Литви, і надалі підтримуватимуть боротьбу України усіма доступними методами. Водночас, Па-

улюс Саударгас висловив зацікавленість щодо ідеї антиімперської боротьби поневолених народів, наголосивши на великому досвіді Литви у справі деколонізації.

Власне, тема деколонізації та боротьби проти імперії на сучасному етапі стала однією із ключових і під час урочистого засідання литовського парламенту з нагоди 34-ої річниці прийняття Акту про відновлення Незалежності Литви. У цій події, разом із українськими військовими та журналістами, взяли участь і представники делегації АБН. Спікер Сейму Литовської Республіки Вікторія Чміліте-Нільсен, під час виступу, наголосила про священне право на свободу кожного поневоленого народу.

В часі візиту Олег Медуниця та Олег Вітвіцький також провели зустріч із лідерами національно-визвольних рухів поневолених народів. Під час зустрічі було озвучено ключові проблеми діяльності організацій, обговорено співпрацю з АБН та намічено спільний план роботи.

Завершальним етапом перебування делегації АБН стала коротка зупинка у Каунасі. Саме у цьому місті знаходиться меморіальна дошка засновнику Організації Українських Націоналістів полковнику Євгену Коновальцю, який, до речі, у свій час, був громадянином Литви, налагодивши тісний взаємозв'язок із литовським визвольним рухом.

Після вшанування пам'яті залізного полковника була досягнута домовленість про відновлення співпраці із литовськими громадськими структурами, які підтримують ідею антиімперської боротьби.

Справа Євгена Коновальця і Йонаса Жямайтіса-Вітауса, Степана Бандери і Юозаса Люкші, Ярослава Стецька і Адольфаса Раманаускаса відроджується, консолідуючи у своїх лавах все більше і більше прихильників.

Українська Інформаційна Служба

ПЕРЕЛОМНА ПРОМОВА МАКРОНА

«TF1» і «France 2» на тлі зміни риторики уряду країни щодо війни в Україні. У своїй промові політик прокоментував заяви про відправлення військ на українську територію та окреслив своє бачення миру.

Макрон визнав, що раніше намагався домовитися з путіним. «Очевидно, я розмовляв з ним сотні годин, до лютого 2022 року, загалом між лютим і квітнем 2022 року – у спробах зупинити цю війну та домовитися про мир. Але з того моменту, як він сам перестав поважати будь-які рам-

ки: всупереч тому, що він казав – він не проводив спецоперацію, яку ми вже засудили і яка не мала правової бази, легітимності, законності ... Дискусія вже не мала сенсу», – каже французький президент.

путін – це диктатор, нині однозначно заявляє лідер Франції. «Путін – це російський патріот, він самодержець, він диктатор. Тобто злочини, які він чинить проти мирного населення, ми дивимося в словник, ми говоримо собі, що тільки самодержець або диктатор може зробити це», – сказав Макрон.

Лише кремлівський режим відповідальний за війну, яка нині підриває всю світову безпеку. «президент російської федерації, який сьогодні охоплений репресивно-авторитарним дрейфом у своїй країні, яка останніми роками, останніми місяцями дедалі частіше, вирішила бути силою, що дестабілізує», – продовжив Макрон.

Направлення сухопутних сил НАТО до України нині не стоїть на порядку денному, але Європа по-

винна залишити «всі варіанти» відкритими, повторив Макрон. Водночас країни мають збільшувати свої оборонні спроможності. Зокрема, французькі підприємства. «Це той проєкт, який я з того моменту доручив міністру Збройних сил. Ми в кількох сегментах, які були важливими для українців, виконали роботу. Вирішальні для оборони України САУ CAESAR – ми збільшили їх виробництво. ... Збільшили темпи, ми виготовимо майже 75 гармат CAESAR і всі вони підуть на український фронт», – сказав Макрон.

Світ має бути готовим зробити все, аби росія ніколи не перемогла. «У нас є мета: росія не може і не повинна виграти цю війну. ... Якщо рф продовжить ескалацію, якщо ситуація погіршиться, ми маємо бути готові. І ми будемо готові. Ми будемо готові прийняти необхідні рішення для того, щоб росія ніколи не перемогла», – наголосив французький президент.

Тривалий мир можливий лише піс-

ля повернення України до міжнародно визнаних кордонів, включно з Кримом, каже Макрон. «Я вважаю, що сьогодні, по совісті, вибір утриматися або голосувати проти підтримки України означає не вибір миру – це вибір поразки. Йдеться про те, щоб бути сильним заради миру. Наша відповідальність полягає саме в тому, щоб підтримувати цю європейську єдність».

Ця війна є екзистенційною для Європи, підсумував Макрон. «Якщо росія виграє цю війну, довіра до Європи буде зведена нанівець. Якою буде довіра на нашій землі до влади Європейського Союзу, члени якого дозволили б цьому статися? Ви вважаєте, що поляки, литовці, естонці, латиші, румуни, болгары могли б хоч на секунду залишитися в мирі? І я навіть не кажу про Молдову, яка, звісно, сьогодні не в Євросоюзі, але яка наступної секунди опиниться під загрозою».

Фото: «Слово і Діло»

Applications may be obtained at www.bcufinancial.com. Applications must be submitted by Friday, March 22, 2024, to the attention of Bohdan Leshchyshen, Chair Nominating Committee, BCU Financial, bohdan.leshchyshen@bcufinancial.com.

SHANNON.STUBBS@PARL.GC.CA • SHANNONSTUBBS.CA • 780-657-7075

ВШАНУВАННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В ТОРОНТО

Наталка Попович

Неможливо передати словами... просто неймовірні емоції від Шевченківського концерту в Торонто.

Це традиційний концерт на пошану Т. Шевченка, який вже десятками років організують творчі колективи Спілки Української Молоді, осередок Торонто, Ліга Українок Канади та Ліга Українців Канади відділи в Торонто. В цьому році приєдналися актори театру "Заграва" та Шкільна рада з участю талановитих учнів українських шкіл.

Справді... від малого до старшого, з великою лю-

бов'ю ми вшанували Тараса Шевченка – символа України, гордість нації, пророка, який у своїх творах розкрив душевне багатство народу, осмислив минуле, сучасне і майбутнє України. Його творчість – немируща, невичерпна, зігріта палкою любов'ю до людей, до рідної землі, пройнята гнівом до ворогів.

Ким є Тарас Шевченко для українців? Багато про це сказано, та мабуть найвлучніше сказав Іван Франко.

"Він був сином мужика — і став володарем в царстві духа. Він був кріпаком — і став велетнем у царстві людської культури. Він був самоуком — і показав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним ученим. Доля переслідувала його в житті, скільки лиш могла, та вона не зуміла перетворити золота його душі у ржу, ані його любові до людей в ненависть і погорду... Доля не шкодувала йому страждань, але й не пожаліла втіх, що били із здорового джерела життя. Найкращий і найцінніший скарб доля дала йому

лише по смерті — немирущу славу і всерозквітаючу радість, яку в мільйонів людських сердець все наново збуджуватимуть його твори. Отакий був, і є, і буде для нас, українців, Тарас Шевченко.

Розпочалась святкова програма виконанням "Заповіту" та "Молитви до Богородиці" (уривок із поеми "Марія" на муз. Б. Шиптура).

Творчість Т. Шевченка живе і буде жити, бо її читають і співають діти. Справді, юні учасники концерту надзвичайно талановито та з завзяттям виконали його немирущі твори.

Юні читці

Дитячий хор "Жайвір". Диригент Олесь Коник

Свято-Миколаївська рідна Школа

Школа Української Спадщини ім. Юрія Липи

Школа ім. Св. Володимира

Артем Чагайна, музичний супровід Ольги Білейчук

"Ой чого ти почорніло, зеленє поле? Почорніло я од крові за вольну волю". Так писав Тарас Шевченко в 1848 році, згадуючи битву під Берестечком, між козацьким військом на чолі з Бог-

даном Хмельницьким і польською армією. А сьогодні Тарас Шевченко писав би "Ой чого ти почорніло, зеленє поле під Бахмутом, Авдіївкою, Мар'інкою? Чого ти почорніло, зеленє поле на

великій частині східної та південної України?". Воля не дається просто так, вона виборюється, воля омивається кров'ю наших захисників та захисниць.

Акторка театру "Заграва" Уляна Слободян та молодіжний ансамбль "Пролісок". Диригент Олесь Коник

Школа ім. Івана Франка

Гурт "Кобзарі". Музичний керівник Віктор Мішалов

Еміліан Алоян

Академія ім. Павла Юзика

Актори театру "Заграва" Людмила Григорчук, Лідія Семисюк, Ольга Банитюк

Нова школа

Віктор Маркевич

актор театру "Заграва" Остап Старук

Найемоційнішим моментом концерту стало виконання хорами "Діброва" та "Крещендо" кантати на поему Т. Шевченка "Чернець" на музику Мирослава Волинського.

Геніальна поема Шевченка і справді геніальна музика Мирослава Волинського, який народився в Росії в Красноярському краю, так як батьки були репресованими. Тепер проживає у Львові. Композитор спеціально розписав музику для мішаного хору і це була прем'єра в Канаді.

"Чернець" — поема написана в другій половині 1847 року в Орській фортеці і присвячена одному із ватажків визвольної боротьби на Правобережній Україні Семенові Палієві. Справжнє прізвище Семен Гурко.

Поема охоплює все життя Палія. В його уяві постає звияжна боротьба проти шляхти, всенародна шана, і арешт у Бердичеві, ув'язнення, заслання... москва, бори, сніги і Єнісей.

І хоча нема інформації, що Палій закінчив

життя як чернець, Шевченко завершує його життєвий шлях у монастирі, що надає ще більшого трагізму. За мурами монастиря, Палій переживає і молиться за Україну.

Боже, спаси і сохрани Україну... Боже, спаси і сохрани Україну... Таке було закінчення кантати. І під цю щирю молитву, і під цей спів, який линує із душ і сердець співаків, на сцені піднявся український прапор. Боже, спаси і сохрани Україну... Емоції виконавців та присутніх в залі. *Сльози...*

Соліст Павло Фондера. Кантата "Чернець"

Соліст Юрій Євчук. Диригент Олесь Коник. Кантата "Чернець"

Оксана Скіра - концертмейстер

Ведуча Наталка Попович

Хори "Діброва" та "Крещендо"

Творець та перший митрополит Української Автокефальної Православної Церкви

«Не нову церкву для нашого народу ми утворюємо – ми відновлюємо ту рідну нашу церкву, за яку предки наші страждали, за яку життя своє покладали, могилами матір-Україну покривали»

19 березня виповнюється 160 років від дня народження Василя Липківського, з ім'ям якого пов'язані процеси відродження українського православ'я на початку ХХ століття.

Майбутній митрополит народився 19 березня 1864 року в селі Попудня на Черкащині (зараз – в Монастирищенській міській громаді Уманського району Черкаської області), походив із давньої священницької родини. Василь Липківський навчався в Уманському духовному училищі, потім — у Київській духовній семінарії, після закінчення якої направлений в Київську духовну академію. Здобув учений ступінь кандидата богослов'я.

У 1891 році був висвячений на священника й опікувався церковнослов'янськими школами. Деякий час очолював Київську церковно-вчительську школу.

Липківський виступав проти безправ'я церковних громад і свавілля вищого духовенства, розцінював російську церкву як інструмент виховання лояльного ставлення українців та інших підкорених народів до імперії.

«Нам дотепер докоряють, вважають навіть єретиками за те, що Українська церква відділилась від московського патріарха без його на це згоди, що утворила собі своє церковне керівництво. Але ж згадайте, чи питав московський патріарх згоди українського народу, коли підбивав під себе Українську церкву силою, без її згоди, він виконував заповіді Христа чи, навпаки, різко порушив ці заповіді і таким чином сам заслуговує докорів у єретицтві... Знайте ж усі ті, що вважаєте себе тут, в Україні, ще й досі прихильниками старої слов'янської церкви, підлеглої московському патріархові, що ви підтримуєте неправду людську проти правди Христової, що коли ви не

прагнете до церковної волі, до визволення Української церкви, ви йдете проти заповітів Христа, проти наказів св. Апостолів».

Був активним в українському культурно-релігійному русі, за матеріалами поліції проходив як ліберал та «українофіл». Все це мало наслідки у революційному 1905 році, коли його усунуто від викладання.

Василь Липківський був послідовним прихильником реформування церковного життя в Україні. Він став одним із фундаторів «Братства воскресіння Христа», яке було утворене для здобуття автокефалії. Перші кроки датуються кінцем 1917-го року, коли було створено організаційний комітет для скликання Всеукраїнського церковного собору. Сам собор мав бути проведений 7 січня 1918 року, однак через російську агресію кілька разів переносився.

Українські уряди, й за період Гетьманату Павла Скоропадського, й за Директорії УНР, проголошували автономію УПЦ. Однак, розвиток подій й політичні обставини не дозволяли

реалізувати ці рішення на практиці. Відбувалися й певні релігійно-політичні ігри: Перший Всеукраїнський православний церковний собор, проведений 1918-го позбавив делегатських мандатів Василя Липківського та інших прихильників автономії. Проте, вже другий собор 1919-го ухвалив розпочати утворення українських парафій.

Василь Липківський відслужив першу літургію українською мовою в київському Микільському соборі, став настоятелем Софійського собору, утворював українські парафії, перекладав на рідну мову богословські та літургійні тексти. Ієрархи рпц позбавляли його духовного сану, однак Всеукраїнська православна церковна рада взяла курс на створення власного єпископату, не вважаючи російський за своїх архипастирів.

Перший Всеукраїнський церковний собор зібрався в Софії Київській 14 жовтня 1921-го і проголосив автокефалію УПЦ. Перехід Київської церкви під зверхність московського патріархату 1686-го визнано неканонічним, Богослужіння мали вестися українською мовою. Василя Липківського майже одностайно обрано митрополитом Київським і всієї України.

Більшовицька влада, занепокоєна успіхами української Церкви, взяла курс на розкол українського православ'я. Зусиллями Василя Липківського та його прибічників вдалося нейтралізувати розкольників із громадської течії «Діяльна Христова церква». Однак натомість почалися прямі репресії. Влада конфіскувала церковне майно й храми, єпископів заарештовували або ж відправляли в заслання. Двічі арештували й митрополита за звинуваченням в анти-советській діяльності.

На другий Всеукраїнський цер-

ковний собор восени 1927-го Василь Липківський прибув після тримісячного ув'язнення. Під тиском влади його звільнили з «митрополичого служіння» (інакше спецслужби погрожували розігнати собор і заслати митрополита). Однак антицерковні процеси зупинити вже не було можливості: у 1929-му советська влада оголосила УАПЦ «однією з ланок антирадянського підпілля» і невдовзі розпустила.

Останні роки Василь Липківський провів у злиднях, перебуваючи під постійним наглядом спецслужб. Живучи впроголодь, писав «Історію Української Православної Церкви» (твір зберігся завдяки тому, що його вдалося передати на Захід), займався перекладами, вів широке листування. У вересні 1937-го його запросили очолити Українську Церкву в Канаді. Однак реалізувати задум завадив черговий арешт, що відбувся 22 жовтня того ж року. Вже за місяць особлива трійка при Київському управлінні НКВД засудила його до найвищої міри покарання за «антисоветську агітацію у великих розмірах».

Василя Липківського розстріляли 27 листопада 1937-го в Києві. Вірогідно, був похований в Биківнянському лісі під Києвом. На столичному Лук'янівському кладовищі було встановлено пам'ятний хрест.

Відновлення УАПЦ в Україні було проголошено вже на зламі советської епохи, на Всеукраїнському Православному Соборі 6 червня 1990 року. У 1997-му Собор УАПЦ канонізував Василя Липківського та інших церковних мучеників 1920-1930-х років, а днем їх пам'яті обрано 27 листопада.

За матеріалами
Українського інституту
національної пам'яті

АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ В УКРАЇНІ ПРО «БІЛИЙ ПРАПОР» І «ПЕРЕГОВОРИ»

Апостольський нунцій в Україні Вісвальдас Кульбокас прокоментував слова Папи Римського Франциска про «білий прапор» і «переговори» між Україною та росією в інтерв'ю італійській газеті «La Repubblica», передає PICU.

Нунцій розкритикував інтерв'юера за провокаційне питання про «білий прапор» і закликав до більш об'єктивного підходу. Він підкреслив, що Папа Римський глибоко сумує через жертви війни в Україні і закликає до діалогу, щоб зупинити кровополиття.

Кульбокас запитав: «Звідки два роки тому взяли ракети, бронетехніка і солдати? З України чи з росії?».

Відповідаючи на запитання про те, що ж має зробити росія, нунцій сказав, що вона повинна припинити вбивати та посилати на українську територію своїх військових, ракети, дрони тощо.

«...Моє головне завдання — молитися за всіх, за агресора і жертву агресії. Коли я молюся, я прошу, щоб росія припинила

вбивства і щоб Україна знайшла наймудріший шлях впоратися з цією агресією і нестерпним болем», — заявив апостольський нунцій.

«Намагатися дати відсіч у цій війні чи здатися? Українці знають свою історію, вони знають, що це відбувалося неодноразово, знають з історії, що ціна підкорення такій владі була набагато вищою — не тільки жертви, а й муки, зокрема масові, як під час Голодомору. І якщо так, постає питання: що принесе більше жертв — протистояння агресору чи укладення якоїсь угоди? І якою в такому разі має бути ця угода? Це не може бути капітуляція», — сказав Кульбокас.

«Духовний фронт України»

СЛОВА ПАПИ РИМСЬКОГО – ЦЕ КРОК НАЗУСТРІЧ АГРЕСОРУ

(ДЕСС). — Слова Папи Римського Франциска, із закликом до України проявити мужність підняти «білий прапор» і розпочати переговори з росією – це крок назустріч агресору, який намагається знищити країну. Про це в інтерв'ю «Суспільному», коментуючи розвиток подій довкола заяв Франциска, сказав Голова ДЕСС (Державна служба України з етнополітики та свободи совісті) Віктор Єленський. Він зазначив, що Папа Римський живе у світі, який дуже відрізняється від того, в якому живе Україна і загалом Європа.

Папа Римський не вперше потрапляє в контраверсію своїми заявами щодо росії. Голова ДЕСС нагадав про інші неоднозначні заяви понтифіка, такі як ідея спільного несення хреста українкою та росіяною, та порівняння Петра І та Катерини ІІ з «великими просвітителами та будівничими».

«Те, що повинна зараз робити Церква і в чому її основна функція – це відрізнати добро від зла і, власне, від Папи та інших релігійних діячів ніхто не просить дороговказу – як будувати економіку чи вибудовувати геополітичні зв'язки. Всі хотіли б чіткого дороговказу де є зло, а де добро. І коли змішуються ці поняття, людей це дуже обурює», – наголосив Віктор Єленський.

WHO IS THE REAL OPPOSITION TO PUTIN?

Yuriy Gorodnichenko and Ilona Sologoub
Vox Ukraine
6 March 2024

Almost immediately after the murder of her husband, Yulia Navalnaya announced that she would continue what he did. Now comes the hard part. What exactly will she do? Will she return to Russia and go to jail? Will she expose more corruption in the Russian army (and incidentally make the Russian army more efficient in killing more people in Ukraine)? Will she advocate lifting sanctions on Russia (including sanctions on Russian oligarchs)? Will she organize a national uprising? Will she focus on giving talks and speeches in London, Berlin and other capitals?

Time will tell but, most likely, she will continue to cultivate the notion of “another Russia”. With some oversimplification, this notion has several elements. First, Russia is full of well-meaning people who condemn the war and it’s only Putin who is responsible for aggression in Ukraine and elsewhere. Second, there is pro-democratic opposition in Russia that can take power when the conditions are right. Third, Russia is a homogeneous nation and opposition appeals to different peoples of Russia.

After experiencing Russia first-hand for so many centuries, Ukrainians believe that there is no other Russia and have a rather dim view of Russian opposition that gives them many reasons to be skeptical. For example, Aleksei Navalny told Ukrainians in 2014: “I advise the Ukrainians not to kid themselves. [Crimea] will remain part of Russia and will never become part of Ukraine in the foreseeable future.” From Ukraine’s perspective, the discussions of the “democratic Russia” simply waste precious time and distract people from the reality. Russia’s aggressiveness stems from its imperialism and therefore the only hope for change is Russia’s defeat in the war and subsequent dismantling of the empire. In other words, Russia is not capable of change from within. This conclusion flows from several observations.

Can Russian elites remove Putin from power and bring democracy and peace? With some oversimplification, Russian elites can be grouped into four categories: i) coopted by Putin’s regime, ii) genuinely convinced in the Nazi-Ukraine nonsense, iii) paralyzed by fear, iv) eliminated (expelled, imprisoned, murdered) from Russia. Not surprisingly, with this state of affairs, the most successful challenge to Putin did not come from conventional leaders. Instead it was Prigozhin, the infamous leader of the terrorist Wagner Group. This simple fact says a lot about who has power and popular support in Russia and who can become the next tsar. In these conditions, how can pro-democratic elites come to power? If Konrad Adenauer, the post-WW2 leader of Germany, could do little under the Nazi regime, why would Russian opposition be more effective now?

Hopes for the Russian masses to somehow overthrow Putin are equally futile. Moreover, even the ratings of the usually unpopular Russian government and parliament surged after the start of the full-scale invasion. This picture is similar to 2014-2015, when Russia first attacked Ukraine, and to 2008, when Russia invaded Georgia. One can conclude that the Russian government (in the broad sense) does what Russian people want. And this want is conquering other countries.

Of course, Russians think of themselves as

the “good guys” doing the right thing. The recent University of Chicago study shows that the majority of Russians support the war viewing it as “defensive”. Moreover, Russians are generally optimistic about their future, have elevated levels of national pride, less fear of poverty and repression than even a year ago, and the protest potential remains very low. The share of people who believe that Russia will win the war is stable since 2022 at over 75%; 80% support Russian army actions in Ukraine and over 60% believe that Russians don’t bear any responsibility for the deaths of civilians and destruction in Ukraine. Even of those who do not approve of Putin and of those who think that the country is going in the wrong direction, 20% think that the war should continue.

Finally, Russian society is atomized. There is little if any trust. For example, in 2019, only 23 percent of Russians said they trusted NGOs. In a throwback to Stalin’s repressions, Russians are snitching on colleagues and strangers. There is no organized movement that can challenge the regime. This is essential for the West to understand: the education and social norms in Russia formed generations of people who are perfectly fine with annexations and terrorism against other countries and a simple change of a leader won’t solve the problem.

In short, there is no “democratic and beautiful” Russia on the horizon. Only aggressive Russian fascism. Ukraine learned this bitter truth the hard way. The one and only opposition to Putin is the Ukrainian Army. This is the real force that can change the situation in Russia. This force is the only hope for Europe and the world that Russian fascism can be defeated.

So if you want to support opposition to Putin and achieve a just, durable peace as quickly as possible, you should actively support the Ukrainian army. Those unwilling to support Ukrainians may support Russians who fight for Ukraine or promote the liberation of Tatars, Bashkorts, Chechens, and other peoples occupied by the Russian Empire. All other “opposition parties” distract attention and resources from tackling the real problem.

Yuriy Gorodnichenko, a native of Ukraine, is a Quantedge Presidential professor at the Department of Economics, University of California – Berkeley. He received his B.A. and MA at EERC/Kyiv-Mohyla Academy (Kyiv, Ukraine) and his Ph.D. at the University of Michigan. A significant part of his research has been about monetary policy (effects, optimal design, inflation targeting), fiscal policy (countercyclical policy, government spending multipliers), taxation (tax evasion, inequality), economic growth (long-run determinants, globalization, innovation, financial frictions), and business cycles. Yuriy serves on many editorial boards, including Journal of Monetary Economics and VoxUkraine. Yuriy is a prolific researcher. His work was published in leading economics journals and was cited in policy discussions and media. Yuriy has received numerous awards for his research.

Ilona Sologoub has been the head of Vox Ukraine since 2019. Before that, she was a member of the Editorial Board and Supervisory Board of Vox Ukraine, and also worked at the Kyiv School of Economics as a Director of Economic Policy Studies. Until 2010, Ilona worked in the banking sector performing market and operational risk analysis. Ilona has experience of writing research on a number of topics, including Ukrainian and global economy, social policy, and the media.

UKRAINIAN WORLD CONGRESS: UKRAINIANS IN NORTH AMERICA LAUNCH CAMPAIGN TO COMMEMORATE MARIUPOL THEATER BOMBING

Ukrainians in the United States and Canada announced an international awareness campaign today, to mark the second anniversary of the Russian airstrike on the Mariupol Drama Theatre on March 16. Inspired by a mournful song written in reaction to the war crime, an ad hoc group of activists is enlisting the support of Ukrainian organizations, churches and schools to organize an international awareness campaign for Saturday, March 16, 2024.

During the siege of Mariupol at the onset of Russia’s full-scale invasion of Ukraine, the drama theater doubled as a bomb shelter and humanitarian aid distribution center and provided refuge to more than a 1,000 civilians. In a bid to keep them safe, the word “KIDS” was written in enormous block letters in front of the theater. Russia bombed it anyway.

The awareness campaign consists of:

A call to join an international flash mob on Saturday, March 16, Ukrainian schools, centers, and communities worldwide are encouraged to disseminate the words ДЕ ТИ?, ДІТИ, KIDS, ДЕТИ in public places, on social media, and during mass events.

Premiere of a music video of Leo Wolansky’s English and Ukrainian language song: “ДЕ ТИ: Where are you?” produced with the participation of Babylon’13 and Dudaryk Choir.

Background information for school lessons explaining how “KIDS” are the key to understanding the crime of genocide currently underway, and the international arrest warrant issued for Russia’s maniacal dictator.

Website providing information on verified charities that are working to return Ukrainian children from Russia and help the child victims of war heal physically and psychologically, in Ukraine, the USA and Canada.

Campaign organizers suggest recreating one or more of the following words: the Ukrainian word “Діти”, the Russian “Дети” (original inscription in front of the drama theater), “Kids” in English, as well as the question “Де ти?” (“Where are you”) in different languages, symbolizing the lost lives of children, and asking the world: “Where are you?” as Russia’s genocidal war on conquest continues in the third year since the full scale invasion.

For example, temporary graffiti can be applied with chalk, paint, or simply shared on social media using specially created banners. Other local activities are open to the imagination: flash mobs, signs, posters. The campaign will take place during the so-called presidential “elections” in Russia, providing another reason to draw the world’s attention to the war crimes of the occupiers. Additionally, the campaign is scheduled after the Oscar ceremony, where the Ukrainian “20 Days in Mariupol” documentary is nominated, serving as a reminder to the world of the cruelty of the Russians.

The international awareness campaign is supported by Yuri Lypa Ukrainian Heritage Academy (Toronto), Ridna Shkola at St. George’s Parish (Edmonton), Kursy Ukrayinoznavstva (Edmonton), Ukrainian Catholic Eparchy of Toronto and Eastern Canada, Dnipro Oshawa Fund, The Koulik family, League of Ukrainian Canadian Women, Ucrainica Research Institute, ForumTV (Toronto), Babylon’13, Lviv State Academic male choir “Dudaryk”.

UWC
<https://www.ukrainianworldcongress.org>

THE POPE WANTS UKRAINE TO SURRENDER. THAT WOULD GIVE RUSSIA A GREEN LIGHT FOR ENDLESS WAR

Pope Francis’s anti-western views are well known – and his new advice would lead not to peace, but a dangerous escalation

Nathalie Tocci
13 Mar 2024
The Guardian

The suggestion from Pope Francis that Ukraine should have the “courage” to raise the “white flag” and negotiate a settlement with (in other words, surrender to) Russia was deeply shocking for Kyiv and its backers. The understandably outraged response from Ukraine’s foreign minister, Dmytro Kuleba, was that the only flag Kyiv would raise was its own: the yellow and blue of Ukraine.

Some may think that the pope’s words are inconsequential to how this war unfolds. It is not the first time Pope Francis has displayed overtly pro-Russian sympathies, nor has the Vatican’s mediation, for instance regarding the liberation of Ukrainian children kidnapped by Russia, been successful so far. So what if the pope speaks out again about the war, given that his views are already known and his practical efforts to address the humanitarian dimensions of the war have failed?

Yet the pope’s words are extremely relevant, and dangerously so. First, they provide moral cover to an unabashedly pro-Kremlin line that runs deep in some quarters in the west, from Trumpian Republicans in the US to the nationalist right and populist left in Europe, to the point of being almost mainstream in countries like my own, Italy. Claiming that the war can only end with Ukraine’s surrender is precisely what Vladimir Putin has been preaching for more than two years. The fact that a religious authority such as the Vatican toes the same line provides incredible political ammunition to the Kremlin and its cheerleaders in

Europe and beyond.

Second, the pope’s words matter because they reflect views that are widespread in the global south. In fact, rather than a pro-Russian sentiment, what the pope projects is a deep-rooted anti-westernism. This consequently taints his reading of the war, with its emphasis on Nato’s presumed culpability and the agenda of the western military-industrial complex. The west’s failure to persuasively make its case in the global south is a problem for it, especially as the views and voices of the south matter more and more in today’s international relations. The problem has been greatly exacerbated by the US and Europe’s unwillingness to halt Israel’s catastrophic war in Gaza.

Precisely because the pope’s words matter, it’s important to say why he’s wrong. I believe he’s wrong on the past, the present and perhaps most importantly the future. The pope betrays his underlying beliefs on the past causes of the war through both admission and omission. Two years since the invasion began, Ukraine is, it is now generally accepted, struggling on the battlefield.

Some could claim that the pope’s call for surrender is therefore purely driven by detached political realism (perhaps an odd theoretical tradition for a religious authority, but nevertheless), so it is better to give in now than to persevere in defeat.

However, if realism is really what motivates the pope, why didn’t he call on Russia to surrender and withdraw when its first attempt to subjugate Ukraine failed and Ukraine recaptured about half of the territory it lost in the first few weeks of the invasion? When the pope talks of Ukraine raising the white flag while making no mention

whatsoever of Russia, what he’s actually doing is perversely blaming Ukraine (and the west) for provoking Russia into war (for instance, by aspiring to enter Nato), totally neglecting the imperial ambitions that drove the Kremlin to invade Ukraine. Yet the past is past, and there’s probably nothing that can change strongly held beliefs on the causes of the war. Those, like the pope, who believe that the west is to blame for it all, will probably continue to do so regardless of the evidence produced to prove the opposite.

However, the pontiff’s mistakes are not limited to its causes. The war’s present dynamic, and particularly Ukraine’s problems on the frontline, stems from the fact that the western military-industrial complex, reviled by the pope, has done too little, not too much. Rather than the west’s defence industry fuelling war, Ukraine’s recent losses are due to a lack of manpower and especially a lack of weapons to fend off Russia’s invasion. Europe’s defence industry has not been put on a war footing (unlike Russia’s), while the US Congress still holds \$60bn in military aid to Kyiv hostage to domestic political wrangling.

There is nothing preordained in the war’s outcome, as the pope implies. If Ukraine is losing, it’s down to the fact that its artillery fire is a fraction of what it was last summer, and while the west dithers, Russia has replenished its military stocks and North Korea has sent Moscow roughly 1.5m shells. Ukraine needs weapons not “just” to defend its frontline, but also to protect the civilian population that should be dear to the pope. It’s thanks to western air defences that Ukraine can protect its citizens and civilian infrastructure

across the country from Russian drone and missile strikes. It’s also thanks to western military capabilities that Ukraine has knocked out about a third of Russia’s Black Sea fleet, ensuring that grain can continue flowing to the global south, despite Russia’s withdrawal from the Black Sea grain initiative last year.

Looking to the future, the pope assumes that a Ukrainian surrender would put an end to the war, presumably via a deal allowing Russia to retain control of the five Ukrainian regions it has annexed illegally, and perhaps a few more (like Odesa). These are the kind of terms Donald Trump would probably also like to see. Of course, no one has a crystal ball. Yet if Putin’s past behaviour is any indication, there’s no evidence whatsoever to suggest this would represent a steady state ending the war.

What the pope chooses to forget is that this is not the first war that Putin has waged in Europe, beginning with Georgia in 2008 and Ukraine in 2014. Every time the west sidelined and played down the Russian threat, Moscow came back to bite off a bigger piece. Likewise, the pope neglects Russia’s military buildup, which European intelligence claims could pose a direct threat to Nato in a few years’ time.

In short, even in the morally reprehensible scenario in which the pope’s words are heeded and the west throws Ukraine under the bus, all signals point to the fact that this would not lead to peace in Europe. More likely it would open up the continent to an even more dangerous and deadly phase of this unjust war.

Nathalie Tocci is a Guardian Europe columnist

AGM OF THE TORONTO CHAPTERS OF THE LEAGUE OF UKRAINIAN CANADIANS AND LEAGUE OF UKRAINIAN CANADIAN WOMEN

Members of the League of Ukrainian Canadians Toronto Chapter

On Sunday, March 10, 2024, the Toronto chapter of the League of Ukrainian Canadians and the League of Ukrainian Canadian Women held its annual general meeting.

This year’s meeting featured a discussion among members regarding the changing landscape of the Ukrainian community and LUC’s role within the community. President of LUC-Toronto, Mykova Lytvyn, reported on the past

activities of the chapter highlighting the fundraising efforts for the Armed Forces of Ukraine through the FUDF Fund, support of the Baturyn archaeological project as well as the financing of the athlete Anna-Viktoriia Shevchenko, who participated in an archery event at the European Para Championships.

The president of LUCW-Toronto, Natalka Popovych reported that in Oc-

tober of 2023, several LUC-Toronto members were delegates at the XII Congress of the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations (WFUWO), which took place in the Ukrainian National House in Przemyśl, Poland. She also thanked her executive and her membership for their active role and participation in several successful fundraising initiatives such as the monthly Musical Fridays, Christmas concert, and bazaar as well as the annual Vechornytsi. The AGM concluded with many statements of gratitude as well as an unexpected announcement. Natalka Popovych announced that the Toronto chapter of the LUCW is donating a generous sum of thirty thousand dollars (\$30,000 CAD) to the FUDF Fund for the exclusive purchase of drones to be supplied for the defenders of Ukraine. Mr. Lytvyn and Ms. Popovych were re-elected as the Presidents of the Toronto chapters of LUC and LUCW for another term.

Nadia Gereliouk

Вітаємо новообрану голову відділу, Ліги Українок Канади в Едмонтоні Лілію Соху та Тараса Подільського — голову відділу Ліги Українців Канади в Едмонтоні.

ШАХТАРІ З УЕЛЬСУ ПРИВЕЗЛИ ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ В УКРАЇНУ

Таким чином, вони віддячили за допомогу українських шахтарів під час страйків у 1980-х роках в Уельсі

Коли український шахтар Василь Яворський пожертвував свою зарплату страйкуючим валлійським шахтарям у 1984 році, то ніколи не думав, що ця допомога одного разу повернеться. Група валлійських шахтарів нещодавно приїхала до Києва і привезла ліки, щоб відплатити за стару послугу. Про це йдеться в інформаційній публікації «BBC», переказ якої пропонує «Foreign Ukraine».

Співтовариства в Уельсі, які постраждали від страйку шахтарів у 1980-х роках, отримали тоді необхідну підтримку з боку країн ко-

Група шахтарів із південного Уельсу завантажила машини медичними препаратами та приїхала до Києва

Михайло Волинець

«Люди, яким ми доставляємо цю гуманітарну допомогу, не лише воюють на передовій, деякі з них уже похилого віку і вони збирали гроші та продукти харчування для валлійських шахтарів. Йдеться про те, щоб відплатити їм та нагадати, що Україна є передовою лінією демократії у боротьбі з російською агресією», — сказав він.

Михайло Волинець, керівник незалежної профспілки українських гірників, привітав валлійський конвой у Києві.

Розмова з британськими шахтарями про їхню боротьбу під час візиту в середині 1980-х років змусила його усвідомити, що він «жив у країні без істини».

«Їх смілива боротьба вплинула на мої погляди на життя... побачивши, як поведуться британські шахтарі, тому я спробував скопіювати їхню боротьбу, коли повернувся сюди. Ми вдячні британським шахтарям за підтримку, оскільки вони — сміливі люди, які не побоювались приїхати в Україну, де могли загинути», — зазначив Волинець.

Володимир Тиравський, «Foreign Ukraine»

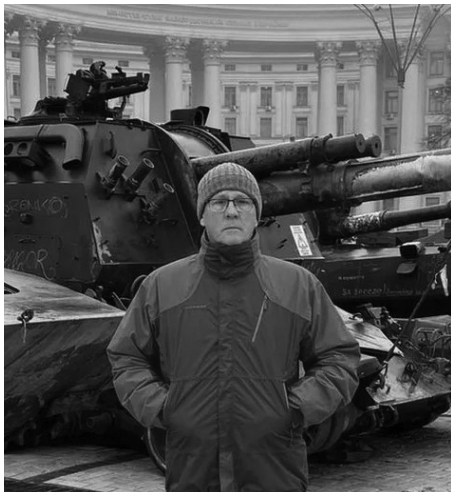

Василь Яворський

лишнього радянського союзу (зокрема, України), Німеччини та Італії. «Я пам'ятаю скриньку для пожертвувань, яка тоді у нас була, кожен пожертвував, скільки міг, і відправив цим шахтарям. Зараз, через 40 років, ми потребуємо допомоги, і наші англійські та валлійські друзі відгукнулися і допомагають українським солдатам на передовій», — розповідає Яворський.

Уейн Томас, організатор візиту британських шахтарів, підкреслив, що «ніколи не забував» підтримку українських шахтарів під час страйків у 1984 році.

«Я був одним із тих, хто страйкував 40 років тому. Тоді я був молодим

Уейн Томас

чоловіком, у мене була дружина і дитина. Тепер я дуже пишаюся можливістю показати, наскільки вдячний за підтримку, яку ми тоді отримали від українських гірників», — згадує Томас, голова Національної спілки гірників на півдні Уельсу.

У подорожі до нього приєдналися

Мік Антонів

колишній шахтар Карвін Донован та валлійсько-український член Сенедда Мік Антонів, родичі якого загинули на війні.

На думку Антоніва, цей жест важливий, щоб відзначити пожертвування продуктів харчування та грошей від України під час страйків.

«ПЕГАСИ», «МОЛЬФАРИ» І «МАМОНТИ»...

Це четверта партія FPV-дронів, яку Петро Порошенко везе у бригади ЗСУ. 2 тисячі смертоносних для русні крилатих машинок — це як мінімум тисяча точних влучань, говорить Порошенко.

«Це навколо, хто розуміє, називається «Бандера-буми». Дуже круті. Там у нас знаходяться «Пегаси», тут знаходяться «Мольфари», тут — «Мамонти». Всього — 2 тисячі штук», — показує п'ятий Президент.

«Мамонти — великі, важкі, вони йдуть із платою ініціативи, повністю облаштовані, включно з підставками. А ще вони йдуть уже оснащені пластидом», — пояснює Порошенко.

«Це ми робимо спільно з нашими

військовослужбовцями. Це робиться під їхнім контролем. Якщо брати середню ефективність FPV-шок, то це мінімум 50% точного влучання в ціль. 2 тисячі — тисяча влучань», — говорить Петро Порошенко.

Вартість цієї партії дронів-камікадзе — більше 30 млн. грн. «Тисяча влучань — це означає, що кожен місяць ми знищуємо декілька батальйонів орків. Я дуже пишаюся цим. Я дякую нашим бійцям, які ці 2 тисячі FPV-шок використають найбільш правильним чином», — говорить Петро Порошенко.

Текст і фото: «Європейська солідарність»

«УКРАЇНЦЯМ НЕ БРАКУЄ МУЖНОСТІ, ЇМ БРАКУЄ БОЄПРИПАСІВ

Країни-члени НАТО мають виявити політичну волю та терміново збільшити постачання в Україну зброї та військового обладнання.

Про це заявив Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг під час пресконференції щодо підсумків 2023 року.

«Союзники по НАТО не надають Україні достатньо озброєння. І це має наслідки на полі бою щодня. І це одна з причин, чому росіяни змогли просунутися на полі бою за останні тижні», — сказав Єнс Столтенберг.

Він наголосив, що наразі існує невідкладна необхідність, щоб союзники ухвалили рішення, необхідні для надання Україні більшої кількості боєприпасів та озброєння.

«І це мій заклик до всіх столиць. Ми уважно слідкуємо за процесом у Конгресі США, оскільки Сполучені Штати найбільший постачальник зброї Україні. Водночас ЄС та Канада також надають надзвичайну підтримку. Але вони мають робити більше і потрібні довгострокові зобов'язання», —

наголосив генсек НАТО.

Єнс Столтенберг підкреслив, що країни НАТО мають економічні можливості надати Україні те, чого вона потребує.

«Українцям не бракує мужності, їм бракує боєприпасів. Наразі прийшов час для союзників мобілізувати всі резерви та виявити політичну волю, щоб надати Україні все необхідне для цієї боротьби... Було б великою історичною помилкою дозволити путіну перемогти... Це питання політичної волі ухвалити рішення і зробити пріоритетною підтримку України», — сказав він.

Текст і фото: «АрміяInform»

СХОЖІ, РІЗНІ, РАЗОМ СИЛЬНІ

Головним антигероем-націоналістом радянської пропаганди був Степан Бандера. Він — уособлення всього того, що ненавидів і, очевидно, боявся совок, від чого назавжди мали відвернутися "правильні" українці. Романові Шухевичу (не) пощастило опинитися в його тіні. Коли після падіння срср почалися гарячі суспільні дискусії про роль ОУН та УПА, багатьом українцям значно легше було переоцінити значення в історії невідомого Романа Шухевича, аніж Степана Бандери, про якого всі все знали. Навіть якщо це "знання" сформувала радянська пропаганда.

Пошук героя

Для деякого позитивне сприйняття Романа Шухевича служило своєрідним виправданням подальшого нехвалення Степана Бандери. Бо визнати власну нездатність позбутися кліше виявилось значно важче, ніж сказати: "Бандера — не мій герой, а от Шухевич...". Дехто навіть йде далі, твердячи, що слава Бандери геть незаслужена і вкрадена в Шухевича. Бандера ж не очолював УПА, більше жив на еміграції, ніж в Україні, після війни так і не повернувся сюди. Відтак почалося протиставлення чи змагання двох керівників націоналістичного руху за місце головного героя. Безглузде і штучне, бо реальні особи, про яких йдеться, не змагалися між собою за першість і не намагалися усунути один одного. Та й не було в цьому русі головного героя.

Роман і Степан — виразні представники дуже яскравого покоління. Першого в українській історії покоління професійних революціонерів. Чоловіки та жінки якого цілком присвятились боротьбі за незалежність, вилучивши себе з інших аспектів життя — сім'ї, кар'єри, зацікавлень. Саме такий радикальний вибір і зробив цих людей настільки сильними та помітними. Вони свідомо переписали власні біографії на розділі національної історії.

У життєписах Шухевича і Бандери чимало спільного — це шлях від активної громадської діяльності до політичної та підпільної боротьби. Важливим кроком у становленні обох була участь у "Пласті". Скаутські принципи присвяти Батьківщині, служіння суспільству, самовдосконалення та самозарадності формували їхні особистості. Дитинство обох припало на воєнне лихоліття. І один, і другий рано відчули гіркоту поразки батьків у війні за незалежність, зростали у спричинених нею умовах національного приниження, швидко зіткнулися з обмеженнями, пов'язаними з їхнім національним походженням. Обоє вважали, що єдиним способом знищити низьку для них стелю реалізації можна, лише зруйнувавши державу, яка її спорудила. Тому в юному віці долучилися до підпільної боротьби УВО, а потім ОУН. Обоє боролися за свої ідеї та загинули.

Готовий померти, готовий вбити

Водночас між Романом та Степа-

ном було чимало відмінностей. Зокрема пов'язаних із походженням. Обидва з українських, інтелігентних, священничих родин. Але стартові можливості Романа були кращими. Він виростав у повній, відносно великій, як на той час, сім'ї. Бандера був другою дитиною у родині без матері. Тож його матеріальні можливості, відтак і кількість часу для себе, скромніші. Роман походив із міста, Степан — із села. Різниця у стилі життя, яка визначалася цим на початку ХХ століття, була значно більшою, ніж сьогодні. Місто поринуло у швидкі зміни нового століття, село жило ще в попередньому, залишалося консервативнішим. Юному Степанові з його прагненнями швидких і радикальних змін значно важче було долати небажання змінюватися у спільноті, яка його оточувала.

Доступ до культурної та освітньої інфраструктури — бібліотек, театрів, музеїв, кіно — Роман мав значно кращий. Тому він формувався різнобічно розвиненою особистістю. Якби не підпільна стежка, яку він обрав, Шухевич міг стати музикантом, архітектором, бізнесменом. Натомість Степана важко уявити поза підпільною боротьбою. Навряд чи професія агронома, яку він обрав, була тим, де він бачив себе в майбутньому. Найімовірніше, це був лише шлях до вищої освіти, а отже, міста, ширших соціальних зв'язків, які можна використати для визвольної боротьби. Його оцінки в атестаті після закінчення гімназії нижчі, ніж у Шухевича. Це не означає, що Бандера був інтелектуально обмеженим, він зосереджувався саме на революційній діяльності. Він фактично не бачив себе поза нею.

Степан із дитинства тренував витривалість, щоб підвищити больовий поріг. Історики часто згадують про його самотуртури. Але таке рішення — єдина "школа морських піхотинців", доступна йому. Можливо, саме ця зосередженість була джерелом внутрішньої харизми, яка спонукала багатьох визнавати лідерство Бандери. Він був непоказним ззовні — низького зросту, хворобливий, негаласливий. Його досягнення у спорті були радше показником сили волі. Шухевич значно краще відповідає теперішнім уявленням про успішну людину: інтелектуал, музикант, спортсмен, жартун, улюбленець жінок. Його харизму доповнювала зовнішня краса: він подобався з першого погляду.

І Степан, і Роман цілковито присвятилися боротьбі, але й ця посвята була різною. Перший був лідером, готовим йти на жертву та будувати масовий рух — не дарма одним із його юнацьких псевдонімів був "Ганді". Другий — солдатом і командиром, готовим вбивати й давати накази знищувати ворога.

Знати своє місце

Ці відмінності не були джерелом конфліктів чи непорозумінь. Навпаки, зважаючи на спільну ціннісну платформу, якою для обох був український націоналізм, вони доповнювали один одного й були здатні до ефективної співпраці.

Перший ніколи не ставив під сумнів доцільність верховенства другого в організаційній ієрархії. Бандера був "шефом" старшого за віком і за стажем у підпільному русі Шухевича: і як провідник Крайової Екзекутиви ОУН, і як керівник Революційного проводу ОУН, і як обраний Голова проводу ОУН. Під час розколу організації 1940-го Шухевич, обираючи між наступником Євгена Коновальця Андрієм Мельником і Степаном Бандерою, обрав Бандеру й долучився до молодшої команди, яку він сформував. Зайнятий створенням батальйону "Нахтігаль", Шухевич не брав участі у Другому великому зборі ОУН навесні 1941 року, на якому Бандеру обрали Головою проводу, і не ввійшов до його складу. Але він ніколи не ставив під сумнів рішення своїх колег.

Бандера залишався для членів ОУН керівником навіть після арешту в липні 1941 року. Тому другий його заступник, який залишився на волі, Микола Лебедь був лише "урядуючим провідником", тобто виконувачем обов'язків. Після усунення Лебеда з цієї посади створено колективний орган управління Бюро проводу, до якого увійшли Шухевич, Дмитро Маївський, Зиновій Матла. Цей самий колективний орган управління затвердили на Третньому зборі. За Бандерою, ув'язненим у концтаборі, залишили посаду Голови проводу. Шухевич, який після загибелі двох інших членів Бюро де факто очолював підпілля в Україні, не скористався його відсутністю, щоб посісти це місце.

Після звільнення Бандери з нацистського табору стало зрозуміло, що його повернення в Україну не реальне. І навіть тоді варіантом

розв'язання питання про лідерство, яке пропонував Шухевич, було повернення до конструкції Бюро проводу з участю Шухевича та Бандери. Поки це не вирішили, Шухевич обіймав посаду Голови проводу ОУН на українських землях.

Не "чи", а "і"

Спроби "відколоти" Бандеру від визвольного руху в Україні після Другої світової війни не обмежуються вигаданим протистоянням із Шухевичем. Вони виливаються у необґрунтовані тези. Нібито він, з одного боку, не визнавав рішень Третього надзвичайного великого збору Організації Українських Націоналістів через їхню "надмірну" демократичність. З іншого боку, нібито підпілля на чолі з Шухевичем саме відмежувалося від нього. Це не так.

Головний ідеолог підпілля повоєнного періоду Петро Федун одну з найважливіших праць назвав "Хто такі бандерівці і за що вони борються". Він писав: "Бандерівці — це в останній час загально вживана, популярна назва всіх учасників повстанської та підпільної визвольної боротьби, що її в період гітлерівської окупації підняв український народ проти німців і що її від 1944 року він продовжує вести проти большевицьких загарбників. Ця назва створилася від прізвища славного сина українського народу, довгорічного революційного борця за волю і державну незалежність України, керівника революційної Організації Українських Націоналістів Степана Бандери". Найвідоміший художник визвольного руху Ніл Хасевич один із дереворитів портретної серії присвятив Степанові Бандері, підписавши "Провідник ОУН".

Питання, хто важливіший/кращий/крутіший — Роман чи Степан — так само позбавлене сенсу, як вибір "двигун чи кермо". Обрати щось одне — означає зруйнувати цілісність і перестати рухатися. Шухевич і Бандера були членами однієї команди, до якої також належали політик Ярослав Стецько, конспіратор і організатор Василь Кук, ідеологи Степан Ленкавський та Петро Федун, пропагандист Василь Галаса, керівник спецслужби Микола Арсенич, організаторка медичної служби підпілля Катерина Зарицька та інші. Всі з різними функціями та посадами, на різних рівнях, але зі спільним баченням мети.

Ця історія — добрий приклад співпраці та побудови стійкої організації на засадах спільних цінностей. Приклад, що важливий для нас сьогодні. Але питанням "Шухевич чи Бандера?" намагаються знівелювати і їхній внесок в українську історію, і здатність українців будувати дієві політичні рухи. Шухевич і Бандера вміли працювати разом, тому — не "чи", а "і".

Фото: «РБК-Україна»

Володимир В'ятрович,
кандидат історичних наук,
дослідник історії
визвольного руху,
«Локальна історія»

ЛІГА УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛ ТОРОНТО

✝

У шосту сумну і болючу річницю відходу у вічність нашої дороженької мами

БЛ. П. МИХАЙЛИНИ МІСІОН

яка упокоїлася 27 березня 2018 року, молимося за спокій її душі.

дочка *Леся* і син *Стефан*.

*Спи спокійно, наша дороженька Мамо,
хай канадська земля буде Тобі легкою!
Ти вічно житимеш у наших серцях.*

У пам'ять покійної мами Михайлини Місіон складемо пожертву в сумі \$100 на фонд розбудови «Гомону України».

Вічна їй пам'ять!

Видавництво «Гомін України»
щиро дякує за пожертву.

Вічна пам'ять Михайлині Місіон!

Плянуйте посвячення нового пам'ятника на Зелені Свята чи Великдень?

Зауважте, що виготовлення пам'ятника на замовлення може тривати від 2-х до 4-х місяців.

Замовляйте якнайшвидше, щоб уникнути розчарувань.
Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в бюрі Цвинтаря, пропонує:

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи будь-якою мовою на бажання замовника
- Помірковані ціни

“Eternity in Granite” передає свої прибутки на утримання Цвинтаря.
За дальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4N9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264 Факс: (905) 847-9108

➔ Закінчення з стор. 1

Наша подруга Галина Винник підрахувала всі отримані кошти з організованих нами подій, за які вдалося: закупити 300 наборів з найнеобхіднішими речами в лікарні для українських захисників та захисниць, передати гуманітарну допомогу в Харків, 10 тисяч доларів було переказано у Фонд «Приятелів Збройних Сил», а також понад 250 діток із прифронтових територій в Україні отримали у подарунок до Дня Святого Миколая цікаві та пізнавальні книжечки!

На завершення зборів наша організація передала чек на суму \$30,000 на купівлю таких необхідних на фронті дронів.

А ще ми разом співали з музикантами Наталею Гіль та Галиною Дзюрин.

Дякуємо всім, хто бере активну участь у наших заходах та підтримує всі проекти.

Разом до Перемоги!

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

Road to Professionalism

Steve
905-385-8332

Specializing in: Senior Driver Education 80+ licence Renewal

Classroom Teacher In-Car Educator D.C.A

Купівля та продаж нерухомості !

RE/MAX
Professionals Inc. Brokerage
Independently Owned and Operated
Tel: (416) 232-9000
Fax: (416) 232-1281

- Професійна допомога при купівлі та продажі будинків, квартир, бізнесів
- Допомога в отриманні mortgage
- Безкоштовні консультації

БОГДАН ПОПОВИЧ

Sales Representative

E-mail: bpopovych@trebnet.com

(Not intended to solicit agencies of any kind)

Cell: (416) 882-3490

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці *Будучність*

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Tel. 647-550-5735

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Steve M. Woloshyn

Sales Representative

Office: 905-565-9200
Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

www.SteveWoloshyn.com
Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

FRIENDS OF UKRAINE DEFENSE FORCES

DONATE TODAY

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: **Thursday at 10:00 PM**
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: **Sunday at 10:00 AM**

British Columbia: **Sun 11:00 AM**

Next GEN!

ON: **Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM**

AB: **Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM**

ALBERTA KONTAKT: AB: **SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM**

ON: **TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00**

STUDIO@KONTAKT.CA

ОСОБЛИВІ ВІДСОТКИ

5.25%*
13 місяців

4.00%**
12 місяців

NEW MONEY ONLY

Speak with your FSO or visit
bcufinancial.com for more details.

* Terms and conditions apply: 13-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from February 26, 2024. Rates are annual and subject to change.
** Terms and conditions apply: 12-month terms only; NEW money only; includes Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from February 26, 2024. Rates are annual and subject to change.

BCU Financial
Кредитова Спілка Будучність

GIVE YOUR SAVINGS A BCU BOOST!

GIC, TFSA, FHSA, RRSP & RRIF Savings Special*

НОВА
ВІДСОТКОВА
СТАВКА

5.40%*
6 місяців

КРАЙНЯ ДАТА ДЛЯ ВКЛАДІВ

Вклади у RRSP протягом перших 60 днів 2024 р. можуть бути використані для зменшення бази оподаткування при декларуванні доходів за 2023 податковий рік. Крайня дата для вкладів RRSP за 2023р - четвер, 29 лютого 2024.

Завітайте до відділу Кредитової Спілки
Будучність або на сайт bcufinancial.com.

* Terms and conditions apply: 6-month term only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from February 26, 2024. Rates are annual and subject to change.